

PREGOVORI BEZ NAMJERE UGOVORA MOGU BITI OSNOVA ZA ŠTETU

Prema stavu Vrhovnog suda RH br.Rev-1151/06 - nema mjesta zaključku ni o odgovornosti tuženika za zatraženu naknadu štete tužitelju osnovnom odredbe čl. 30. st. 2. ZOO. Tužitelja je tražio naknadu štete osnovom odredbe čl. 30. Zakona o obveznim odnosima. Tom je odredbom zakona propisano da pregovori koji prethode zaključenju ovoga ugovora ne obvezuju i da ih svaka strana može prekinut kada god hoće ali da strana koja je vodila pregovore bez namjere da zaključi ugovor odgovara za štetu nastalu vođenjem pregovora s time da za štetu odgovara i ona strana koja je doduše vodila pregovore u namjeri da zaključi ugovor ali je od te namjere odustala bez osnovanog razloga.

Da bi se moglo govoriti o pregovaranju koje ima za cilj zaključenje odgovarajućeg ugovora trebalo bi se raditi o pregovorima između određeno navedenih poslovnih subjekata te jasnim informacijama o mogućem predmetu ugovora. Tek bi u tom slučaju takvi pregovori mogli proizvoditi obveze za strane koje sudjeluju u takvoj vrsti pregovora pri čemu bi i temeljna postavka vođenja takvih pregovora trebala pretpostavljati i savjesnost i poštenje strana koje sudjeluju u takvim pregovorima.

U konkretnom slučaju utvrđene činjenice ne daju uporišta za zaključak da su se između strana vodili pregovori ovakve vrste.